

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2013/2014

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta: Monika Horčicová

Název práce: Homo bulla est – člověk je bublina

Posudek:

Monika se ve své diplomové práci opět věnuje kostem a konstrukcím ze zmenšených lidských kostí. Je lidskou kostrou i jednotlivými lidskými kostmi doslova posedlá. V minulých letech vybrané lidské kosti zmenšovala i zvětšovala, formovala, odlévala, retušovala a znovu odlévala v různých materiálech a množstvích aby z nich později sestavovala komplikované objekty. Přes neanatomicky sestavené kostry rozestavěné do ornamentálně komponovaných skupin přešla postupně k abstraktním konstrukcím a objektům. Jeden z objektů byl například vytvořený z řetězově pospojovaných lidských pánví. Tento řetěz byl instalovaný jako proměnlivá kupa vzniklá náhodným smotáním tohoto řetězu. Jindy vytvořila filigránskou kruhovou monstranci složenou z mnoha koster lidské nohy. Morbidnost těchto konstrukcí rušila šperkařská dokonalost detailů i celkové zpracování objektů a nakonec výrazné zmenšení použitých kostí. Po tom co se zmenšenými kostmi vyzkoušela již téměř vše, rozhodla se pracovat s kontrastem mezi pevností, tvrdostí, stavebností a trvalostí spojovanou s kostmi a měkkostí a pružností spojovanou se zranitelností. Jako symbol pro svoji práci si vybrala barokní motiv dětí nebo puttů vyfukujících mýdlové bubliny. Tato symbolika krátkosti a zranitelnosti lidského života – člověk je bublina – je motivem její další práce. Rozhodla se vyjádřit tuto barokní vizi kontrastem mezi konstrukcí koule vytvořené z tvrdých odlitých kostí a druhou stejnou konstrukcí vytvořenou z kostí odlitých do měkké gumy. Tato druhá konstrukce by v kontrastu k první pevné a kostěné konstrukci měla ležet vedl splasklá a měkká. Spíše než naplnění vize křehké a zranitelné bubliny života jde o kontrast mezi stavebností a surrealistickou měkkostí asi jako měkké hodiny z obrazu Salvátora Dallí. Blížší je mi kostěná konstrukce koule, kdy kosti tvoří polygonovou síť tohoto jednoduchého tělesa. Vznikl krásný objekt, který zdálky připomíná nějaký technický útvar a teprve s přiblížením si uvědomíme detail jednotlivých kostí. Zmenšené kosti, čistý tvar, prázdnota objektu, to vše připomíná schránku na relikvii nebo nějaký rituální předmět z kostí vyřezaný. Materiál, který na vytvoření jednotlivých kostí Monika použila, připomíná slonovou kost a pečlivě provedené spoje jen umocňují dojem dokonalosti. Je lákavé představit si tento objekt odlitý do nějakého ušlechtilého kovu, který by ho posunul více ke komorní soše. Tento posun je ale možné udělat kdykoli a je otázka zda by to mělo společně s měkkou koulí nějaký smysl. Druhá část měkká konstrukce z měkkých jako by želatinových kostí je již méně jasná. Ve své proměnlivé podobě může jakkoli viset nebo ležet jako kus látky a více než prasklou bublinu připomíná prázdny obal. Tedy spíše než křehkým obalem je pružnou kůží, měkkou konstrukcí a nebo měkkým stínem kostěné koule. Tato představa měkkého stínu či obrazu je mi asi nejbližší. Diplomovou práci Moniky Horčicové je potřeba také hodnotit v kontextu jejich předchozích prací, protože v jejím případě nejde o rychle realizovatelný objekt založený na nápadu, ale o sochu kde vložená práce naplňuje obsah sochy. Divák

potom nenajde myšlenku okamžitě, ale přitahován složitostí, náročností a podivností objektu ji přesto hledá. Čím déle je ochotný ji hledat, tím větší hodnotu pro něj objekt má. Doufám, že se Monice podaří hodně takových obdivovatelů její práce najít. Práci hodnotím stupněm A.

Michal Gabriel